

Ідеї, слова і дії.

Народи лише перетерпіли історію, повне знання якої ніколи не змогли мати. Після характерного опису за допомогою Pentokos основної ідеї нової революційної ініціативи і вказівки прагматичних пропозицій, ми повинні розглянути дії, що розвертаються, можливі реакції і контрреакції, з якими переборюються перешкоди.

Ідея містить у собі сприйняття матеріальних проблем і твердження, що шляхом визнання і дослідження їх в об'єктивно приватному порядку, виявляється бажання установити цілі і можливість знаходження рішень спрямованих на виробництво результатів для того, щоб обумовити необоротну еволюцію ситуації.

Пропозиція, отже, повинна вказувати цілі здатні викликати бажання будувати майбутні рішення, що враховують сукупність сценарію, що хочеться змінити.

Дія містить у собі виробництво реальних інструментів, їх організацію, а саме стратегію і практику, вірніше, спосіб дії для здійснення видимих результатів.

Від виявлених дій потрібно очікувати логічних реакцій, що представляють напикінці перешкоди, що ставляться між цілями і результатами.

Реакції і перешкоди вимагають відповідних реакцій здатних щиро підтримувати бажання і надію тих, хто підтримавши цілі, бере участь у здійсненні результатів.

Між ідеєю, пропозицією і діями повинна існувати послідовність, що обов'язкова для того, щоб призводити наслідки, що пропонується одержати від здійснення результатів.

Всі особи, фізично здорові, сприймають проблему голоду і всі, навіть аскети, не можуть не визнати в цій проблемі основну потребу.

Якщо той, хто голодує запитає себе: чому причиною голоду зможе виявитися мозкове сприйняття необхідності харчування або ж надмірна ненаситність викликана психічним дефектом або іншою хворобою.

Припустимо, що є необхідність ужити їжу. Яке походження цієї проблеми? Є необхідність перетворення матерії в енергію або ж є психічною фобією? Припустимо, що це необхідність виробляти енергію.

Пріоритет проблеми голоду відноситься до часу, у якому необхідність сприймається. Припустимо, що у певний момент дана проблема виявилася першорядною. Крім тих, хто не хоче більше жити, потенційно проблема голоду може стати першочерговою раніше усякий раз, коли вся прийнята їжа перетвориться в енергію.

Той, хто голодує через фактичну фізичну необхідність переслідує тільки одну мету: нагодувати себе. З цієї мети народжується бажання роздобути собі їжу будь-яким шляхом. І якби життя складалося тільки з індивідуальної необхідності фізичного існування, абсолютно не мало би значення яким образом кожен суб'єкт міг би роздобути собі їжу. Будь-яке рішення націлене на реалізацію такої мети було б добрим, відстороняючись від наслідків прийнятих рішень. Більш сильний угамував би голод краще і на більш тривалий час відносно собі подібних.

Але життя тільки лише фізичне існування, а фізичне існування не досягається тільки через фізичну силу. Для того, щоб бути постаченим повним результатом необхідно враховувати інші фактори серед яких, саме, наслідки прийнятих рішень.

Наслідки являють собою стани, у яких індивідууми, всі індивідууми, скоріше навіть увесь світ, виявляться після дій наступних причин, що їх звели.

Отже, ми повинні знайти рішення, що зробило б найкращий ефект, тобто найбільш кращий стан. Для задовільнення голоду ми можемо виготовляти, преутворюючи матеріальні ресурси в продукти споживання для того, щоб ми харчувалися не провокуючи як наслідок, знищення природних ресурсів.

Рішенням являється -виготовляти. Результатом є продукція отримана з перетворення ресурсів. Наслідків повинно бути принаймні два: харчуватися і могли забезпечувати себе продуктами харчування також і в майбутньому.

Для забезпечення себе продуктами харчування повинні бути, переважно, відповідні інструменти, що, якщо спрямовані на виробництво вищевказаної дії, ні в якому разі не зможуть бути зброєю.

Отже, інструменти підготовляються і зрештою використовуються. Плуг призначається для розорювання землі, а не для катапультивання його на землю сусіда!

Прийняті рішення, інструменти й організація зможуть бути скопійовані іншими і поліпшені таким чином, щоб усі разом діяли для виробництва їжі.

Ось у цьому складається проблема. Дії повинні бути логічними щодо цілей і наслідків, що хочеться провести, тобто щодо ідеї, що припускається як приклад рішення, а також щодо пропозиції.

Якщо між ідеєю, пропозицією і дією втручається непослідовність, тобто якщо існує подвійне рішення - одне офіційне, інше ефективне і таємне - наслідки не будуть тими, якими очікувалися від здійснення прийнятих рішень, а іншими.

Історично доводиться, що той, хто використовував техніку подвійної стратегії, саме через ефективне і таємне рішення, затвердився над тими, хто навпаки, діяли в послідовності з офіційним рішенням, що часто пропонувалося тим, хто потім затверджувався іншим образом.

Така практика зробила історію. І не було історії, якою можна було б пишатися. І не правда, що історія була зроблена народами. Історія була зроблена главами, усіма тими, хто вигадав і запропонував народам істину, а здійснили їх інші. Народи лише терпіли історію, повне уявлення якої ніколи не могли мати.

Була потреба харчування і хтось вказав на створення системи для його одержання. Потім використовував армії для того, щоб обкрасти того, хто виготовив їжу. Була необхідність пізнання і хтось указав спосіб для одержання інформацій. Потім розповсюдив фальшиві інформації для того, щоб мати владу. Була потреба протистояти страхові смерті і хтось вказав на жертвування життям як на засіб для одержання іншого життя після смерті. Потім використовував жертвопринесення інших щоб здобувати вигоди. Хтось інший затвердив важливість етики і моралі для того, щоб домогтися щастя. Потім

використовував будь-які виверти для того, щоб виділитися.

З цієї причини історія не створена реальними змінами. Тому, що не створено істинністю і послідовністю між ідеєю, пропозицією і дією, а логічними ідеями і пропозиціями прийнятими народами, з одного боку, і діями нелогічними з ідеями і пропозиціями, з іншої сторони.

І щоб оплачувати це розходження існували насамперед народи. Народи, а не держави. На ділі ця установа - держава - придумана, щоб дати можливість проживати спільно і якій, із приходом демократії, ми довірили завдання надати закони, сформулювати ідеї, запропонувати їх народам, яким вони надали перевагу. Потім ця ж установа впливала у виді відмінному від своїх же пропозицій для здійснення особистого затвердження на народах.

Так завжди затверджувався той, хто пропонував одне і робив інше, і не затверджувався ніколи той, хто думав, пропонував і діяв послідовно. Такими, на жаль, є факти. Якщо ми знову повернемося до пошуку вихідної причини, через яку так обстоять справи, може бути, що одержимо гіпотезу, що існування, яке можна одержати до вихідного - яке можна прийняти, навіть фізично, як чисту енергію без простору і часу в найпростішому стані - мало необхідність розвитку, саме в просторі і в часі, відносно предвихідної недосконалої ситуації.

Якщо першопричиною була необхідність подолання недосконалості, є помилковим те, що причини, сили, дії і наслідки могли бути і перебувати ще недосконалими доти, поки не буде досягнена досконалість. І все те, що рухається усередині цього зв'язку не може бути по логіці недосконалим.

Отже, що робити? Якщо протиріччя між думкою (ідеєю), її проявом (пропозицією) і фактами(діями) робить значні результати щодо несуперечності, щоб робити наслідки ми не можемо діяти інакше як у протиріччі. Усе-таки, ми знаємо, що суперечлива дія робить результати з циклічним ефектом, не еволюційним, тобто наслідки які гостро відчують протиріччя між ідеєю, пропозицією і дією. Отже, все інше зводиться до першопричини: необхідності, саме вихідної, подолання недосконалості за допомогою зв'язку наступних необхідностей - або причин, тобто недосконалостей і помилок - не здійснених сил і не здійснених дій, що не могли б нічого іншого як робити не здійснені наслідки доти, поки останній наслідок не буде далі робити наступної причини і прийме стан найвищої складності і, отже, найвищого розуму. Але такий стан, продовжуючи залишатися актуальним зв'язком, не зможе бути інакше, як наприкінці часу і простору.

Єдиною подією здатною змінити цей зв'язок міг би бути наслідок, що впливає, викликаною незвичайністю. Якщо з наслідку цього зв'язку народилася б нелогічна (або нетипова) причина (необхідність) щодо цього ж наслідку з цієї нетипової причини міг би народитися новий наслідок і був би рівнобіжний зв'язок: зв'язок нетиповий. Але навіть цього не досить. Уже траплялося, що хтось ізолювався від всього іншого, але інше залишилося як було, як звичайно.

Це нетипова причина спочатку повинна знайти силу для того, щоб вийти з типового зв'язку, потім знайти силу для виконання дії, отже зробити нетипові наслідки і, нарешті, виконати нетипову дію, що впливає на наслідок типового зв'язку, зливаючись із ним і даючи місце новій системі, новій еволюції. Не траплялося ніколи нічого подібного серед людей тому, що ніколи не існувало стану (умови) такої складності, щоб зробити

незвичайність постачену силоміць для виходу з типового зв'язку (або логічною стосовно першопричини), силоміць для здійснення наслідку і силою для зв'язку з наслідками типового зв'язку для необоротної зміни його.

І все-таки це наша єдина можливість: дія однієї незвичайності і його наслідок. Можливість сьогодні менш малоймовірна, ніж у минулому, саме через стан високої складності досягнутого людським родом за допомогою розуму.

Можна запитати як могло б, по-іншому, обійтися. Відповідь проста. Досконалість - це ціль чистої первинної енергії, а матерія - енергія, простір і час - це засіб її здійснення. Приймаючи в увагу, що розвиток був і до сьогоднішнього часу, ми можемо вважати ймовірним, що воно буде також і в майбутньому.

Неминуче з'явиться досконалість наприкінці часу і простору. Мова йде, проте про передбачення при цьому витрат. Скільки ще жертв, скільки горя ще треба буде витримати, перш ніж здійсниться кінцева мета, заради якої, очевидно, ми існуємо ?

Це той сценарій, у якому виникає необхідність інтенсивності, тобто виробництва збільшеного числа наслідків у часі таким чином, щоб виключити цикли подій абсолютно не потрібних в еволюції. Для досягнення успіху, за допомогою серії дій, що впливають, необхідно буде взяти до уваги складність можливих подій. Перша подія знаходиться усередині зв'язку і представлена причиною - необхідністю - зробленою порушеною рівновагою, у якій знаходиться попередній стан - умова, наслідок. З цієї причини утвориться сила для виробництва дії, наслідки яких спрямовані до відновленої рівноваги. З таких наслідків утворюються наступні необхідності, сили, дії і наслідки, завжди логічні - причинні, характерні - стосовно вихідної причини.

Якщо з наслідку якої-небудь дії утворилася б нетипова причина, з цієї причини утворилася б нетипова сила, нетипові дії і нетипові наслідки - вірніше стани.

З нетипової причини міг би виникнути нетиповий зв'язок і ці два зв'язки - типовий і нетиповий - могли б розвиватися паралельно.

Але якою може бути ця нова причина? Необхідно мати на увазі, що вона сама ж утвориться від причини, від вихідної необхідності, що бере початок зі стану недосконалості, навіть якщо в хиткій рівновазі. У цьому складається поняття незвичайності, що з фізичної точки зору було припущено бути випадково і не випадково. Незвичайність народжується зі стану високої складності в порівнянні з попередніми станами щодо часу. Зі схожої події зародилася, після одного мільярда років від утворення планети Земля, життя. І це було науково доведене.

Мабуть здається, що, періодично, такі елементарні часточки енергії у відсутності простору і часу, досягши певної ступіні складності усередині простору і часу, роблять незвичайність. Елементарні частки завжди ідентичні, більш того вони завжди ті самі , але організовані іншим способом і завжди більш складним.

Життя, отже, наслідок дії (відновлення агрегації) зроблене силоміць (бажання відновлення рівноваги), що народжується незвичайністю (необхідністю відновлення рівноваги), що походить із сукупного навколишнього середовища, у якій була виконана дія, що зробило наслідок порушеної рівноваги.

Також розум міг би мати ті ж джерела. Один раз, коли життя досягло стану підвищеної складності, здійснилась більш висока порушена рівновага і, у результаті, причина, сила і дія прагнучі до виробництва розуму як наслідку.

Але залишилися усередині еволюційного ряду симптоми першопричини, що щодо розуму (сприйманого як новий наслідок) можуть бути представлені інстинктами.

З цього симбіозу між причинністю і незвичайністю народжуються цикли або те, чому незвичайність являється внутрішньою частиною системи, або те, чому незвичайність залишається зовнішньою частиною системи, надаючи місце рівнобіжній системі.

Що трапилося якби, навпаки, одна незвичайність зробила б зовнішню причину і ця причина направила б свої дії і відповідні наслідки до системи, з якої виникла незвичайність? Були б дві незвичайності. Перша, як припускають фізики - випадкова; друга, без сумніву - причинна, у смислі, що під час того, як перша мотивована минулою ситуацією, друга була б мотивована сприйняттям потенційно об'єктивного майбутнього.

На цьому аргументі грає ця теорія. Від максимальної розкнутості у відношенні минулого і від максимальної скутості у відношенні до майбутнього.

Але розкнутість відносно минулого можлива лише якщо минуле визнане як фактичну істину, а не в якості історичної. Якщо минуле, скоріше навіть його походження, буде продовжувати розглядатися як трансцендентне щодо сприйманого (Бог як істота трансцендентна щодо сприйманого всесвіту), ми можемо лише припустити майбутнє залежне від минулого, що було бажано і створено трансцендентною істотою, у минулому якого не знаємо ні походження, ні причини, ні цілей. Якщо, навпроти, походження минулого визначено іманентним, тобто розглядається частина нас і усередині нас, тоді можемо визначити причину і походження сприйняття, тобто минулого, і логічно надавати різні цілі.

З моменту, у якому представляємо походження і причину, ми можемо представити цілі і можемо причинно надати незвичайність, тобто ми можемо орієнтувати незвичайність до зв'язку від якої виникла ця ж незвичайність.

Повернемося до природи незвичайності. Вона виникає причинно зі складного стану в порушеній рівновазі. З такого стану один суб'єкт, нетиповий щодо нормального зв'язку, може досягти умови стабільності. Не рівноваги, а лише більш високої стабільності щодо системи. Тому народжується конфлікт між більш стабільним станом суб'єкта і загальним станом зв'язку. В один певний момент суб'єкт, що знаходиться в більш стабільному стані усвідомлює, що її стабільність вступає в конфлікт із загальною нестабільністю і схильна до запобігання системи. З цього конфлікту народжується людська незвичайність.

Припустимо, одна людина, що знаходиться в стані найбільшого щастя - відносно щастя - щодо системи, у якій живе. Максимум щодо щастя не є максимально можливим щастям. І така людина усвідомлює, що його щастя обумовлене нещастям інших. Сприймає цю ситуацію і, якщо визнає її, то з такої констатації народжується незвичайність.

Першочерговою метою такого суб'єкта буде те, щоб знаходитися поза системою. Потім він усвідомить, що система обумовлює його також зовні в його емоційних станах, у його свідомості. І ось той, хто поставить мету змінити систему, з якої походить, з дією волі і, отже, твердості в напрямку до майбутнього.

Він буде усвідомлювати обов'язок придбати максимальну силу для того, щоб устояти поза системою, щоб робити дії відмінні від тих, котрі вчинив би усередині системи і, якщо одержить необхідність зміни типової системи, буде прагнути до придбання максимальної сили, щоб бути здатним впливати на саму систему.

Але типова система йде сама по собі. Злиття між типовими наслідками наслідком нетиповим - це результат двох сил: типової і нетипової. І ці дві сили сильно залежні одна від іншої. По суті, навіть якби існувала зовнішня нетипова сила здатна направити власні дії до типової умови, злиття двох наслідків було б значним тільки якщо між двома силами існує сумісність.

Сумісність більше усього відносна до розгляду істинності першопричини і наступних типових причин. Якщо прийняти, що до того, то що сьогодні сприймаємо було нічим, природно, що буде шукатися сутність, що передбачається створеною з нічого. Якщо ж навпаки, вважається, у якості наукового доведеного явища, що сприймане нами буде еволюцією енергії в часі і просторі, і визнається, що в початковому моменті - до існування часу і, отже, тому простору - могла існувати тільки чиста енергія, якщо можна укласти, що це була енергія створення простору і часу.

Багато хто запитали б, тоді, хто б міг створити чисту енергію. Можна б відповісти, що енергія була створена Богом, але в теж час з'являється питання, хто створив Бога. Не забудемо, що "результат" Бог як відповідь у двох цих питаннях про причину і про походження усього, був дотепер результатом мислимим на основах усього далекого науці. Насправді для того, щоб відповісти на запитання про те, хто б міг створити - ось походження - це те, що ми одержуємо з нічого, був вигаданий Бог, у той час як, щоб відповісти на запитання про те, чому створений з нічого - тому що скоріше існує щось, ніж нічого - пропонувалася аксіома таємної мети і незрозумілість Бога.

Якби на перше питання - хто створив з нічого - відповісти, що все сприймане нами не було створено з нічого, а з чистої енергії існуючої до часу і до простору, і на другий - чому створилося з нічого - відповісти, що існувала з боку чистої енергії необхідність розвиватися і, що рішення не могло вийти за допомогою простору і часу, почало би змінюватися наше судження про походження, а також про першопричину. Таким чином, усе те, що відбулося з нашого представляється про першопричину виявилось б "революціонізованим" глибоко враженням і ми зможемо дивитися в майбутнє під іншим кутом. Єдиним питанням без відповіді було би походження чистої енергії. Але, з огляду на відповідь, якою би вона не була, екстра-земного і екстра-космічного характеру - тому, не події - ми можемо лише уявляти, що можемо її знайти наприкінці часу і простору, тобто в завершенні еволюції.

Судження про першопричину може прийматися, отже, як обумовлений елемент типового зв'язку, з якого одержують початок інші причини - або необхідності - матеріального або духовного характеру. Задумуючись про судження щодо соціальних, громадянських, політичних, екологічних і моральних аспектів закладених у типовому зв'язку. Усі ці аспекти складають частину нашого минулого, справжнього і передбаченого майбутнього. І логічно, що змінюючи судження про першопричину змінювалося б також судження про причини, тобто наступних необхідностях.

Потрібно буде вплинути на історичну пам'ять суджень про минулі причини і потрібно буде зробити це нетиповими діями. Такі дії зможуть змінити наслідки - стани - типового

зв'язку для того, щоб зробити усередині неї причини, сили, дії і змінені наслідки. Дві сили - типова змінена і нетипова - виявилася б досить сумісними, щоб змогти виробляти синергічні дії, спрямовані на злиття зовнішніх наслідків із внутрішніми в зв'язку.

Таким чином, був би стан, вірніше наслідок, не нерозвитку.